

## ԽՕՍՔ ԻՐ ՀՈԳԻՈՅՆ ՀԵՏ...<sup>(\*)</sup>

Միայն մենք՝ լոկ երկուրս չէինք, երբ՝ այն օր,  
Հեսիոսն ետեւէդ կուգայինք մըսացնոր.  
Ո՛չ ալ սոսկ ամբոխն հոծ, որ, ինչպէս գէտ մ'ահեղ՝  
Իր ջրանցքին մէջ խորունկ, կը դողար խելայեղ:

Ետեւէդ կուգայինք մինչ՝ խռովի այդ պահուն,  
Երազի մէջ իբրեւ՝ ներսէս՝ ցունց մը անհուն  
Երկսանեակ թելեր զոյգ ինծի ցոյց տուալ յանկարծ,  
Որ հաղիդ նաւը մութ, ձեռներէ վերամբարձ,  
Կը հրէին արցունքի ծովուն վրայ, հեզասահ:  
Մէն զոյգին կը շնչէր մէջ հոգի մը անմահ...

Ա՛հ, հանչցայ ես զանոնք, հոգիներն այդ ամէն,  
Եղբայրներն մեր բոլոր, Սահակէն մինչ Շահէն,  
Որ եկեր ու պատեր էին շուրջը մարմնոյդ,  
Յոյց տալ քեզ յաւերժին հանապարհը անոյթ:

Երբ թափօրը մահուան՝ հասաւ բակն այն մեծ, լուռ,  
Ուր, օրհնուած արոյրին դողանջին տակ զրիւր,  
Շրտաւած մարդիկ հոյլ հոյլ էին խրոնրւեր,  
Զերդ հօտ մ', ոյր զարնրած է հովին անձնրէր,  
Ու երբ ներս տարին Քեզ՝ սիրտն հեծֆն, արցունքն  
Աչկերու, ճրագներ եւ բուրվառուած անոյց խունկն՝  
Յարկէն սուրբ տաճարին, ուր սուգի շուրջներուն  
Տակ լըռիկ կուլային պատշոյգները պըլպըլուն,  
Երբ դէպի բեմ ամէնքս քու շուրջը առինք քայլ՝  
Ինձ թուեցաւ հոն տեսնել, ա՛խ, տեսիլ հոգեզմայլ,  
Երկուսեք խորանին նըշուելն անգայտ, նուրբ,  
Մեր երկեակ Հայրերուն դէմքերուն օծուն՝ սուրբ,  
Փըրկարար խորհուրդին՝ մին բաժակն ի ձեռին,  
Միւսն Հոգւոյն զըշուրթեան սրբալոյս աղանին:

Միայն մենք, լոկ երկուրս, չէինք, երբ, այն օր  
Կուգայինք հեսիոսն ետեւէդ, սրգաւոր:  
Ամէնքս, Հայր ու որդի, եղբայրներ համախումբ,  
Քեզի հետ էինք, Վեն, կազմած շուրջը ակումբ.  
Մենք՝ շուրջն տակ մարմնոյդ, իսկ հոգւոյդ լոյսին մէջ՝  
Անոնք բարձր բըռնած Հաւատքին Զանն անեւջ:

Թ.

(\*) Իբրեւ ի բերանայ իր երկու ընկերակիցներուն, Գ. Գուրոյ Նախկին և  
Երուսաղէմի ներկայ պատրիարքացի: